

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 180 Lei
Pe jumătate 90 Lei
în America pe an 2 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIREA POPORULUI”, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei
a doua și a treia oră 4 Lei.

Un drum avem

În această lume toți suntem călători — deci nu trebuie să ne legăm prea mult de bogății și plăceri, că acestea nu ne pot face fericiți

De **Cornellu Pădureanu**

Ași dori să nu se înțeleagă că este vorba despre un drum ce se face cu trenul până la București, ori drumul ce facem fiecare din noi în fiecare zi pentru nevoile noastre din viață, ci că e vorba de un drum mult mai lung; pe care orice om îl face numai odată în toată viața și anume e vorba de drumul ce-l facem prin lume, de când ne naștem și până murim. Ar fi rău dacă s'ar afla cineva care se spune că e lucru fără însămănătate, felul cum vom străbate drumul nostru prin lume; din cauză că toamă de acel fel se leagă fericirea ori nefericirea noastră din viața viitoare.

Dat fiind, că noi suntem oaspeți pentru scurtă vreme în această lume, suntem datori, — pentru binele nostru — să ne gândim, căutând modul ce trebuie îndeplinit ca viața noastră să fie mai ușoară — drumul mai lesne de străbătut — iar atunci când va trebui să părăsim acest pământ de suferință, să fim totuși vrednici de răsplata Celui Atotputernic. Drumul vieții este greu; iar unii avem mai puține mijloace ca să-l străbatem decât alții. Însă Dumnezeu Bunul n'a luat la nime mijlocul cu care se ajunge la mântuire ci dimpotrivă răsplata aceluia va fi mai mare, care a avut mai multe greutăți de îndurat pe drumul mântuirii.

Grija noastră de fiecare clipă să nu fie aceea ca să strângem multe bunuri lumești, pentru că viața e scurtă și astfel rămân toate baltă pe urma noastră și vor fi poate folosite de oameni nevrednici, ori vor rămânea pradă nimicirii; ci mai degrabă să ne strângem după putință comori neperitoare pentru sufletele noastre — să nu fim lacomi căci lui Dumnezeu îi place numai cumpătarea.

Vă voi povesti o scurtă pildă din care vom înțelege, că nu totdeauna oamenii bogăți sunt și fericiți; ci se întâmplă de multe ori ca oamenii cei mai săraci să fie mulțumiți și chiar fericiți.

Trăia odată un împărat bogat, cum sunt toți împărații; însă ne mai pomenit de puternic și de îndrăzneț. Avea el de toate; dar un singur lucru îi mai lipsea și acela era fericirea, fără de care celelalte nu plătesc un ban — îi lipsea mulțumirea ce simte ori care adevărat creștin când are sufletul curat și își poate ajuta aproapele. Intr'o zi împăratul chiară pe cel mai învățat om din împărăția sa și-l întrebă: „ce trebuie să fac ca să fiu și eu mulțumit în această scurtă viață de pe pământ?”

Învățatul îi dă următorul stat: „Înălțate stăpâne, ca să poți fi fericit în această viață,

va trebui să mergi și să cauți în toată lumea un om fericit și, de-l vei găsi, să-l rogi, să-ți dea să-i înbraci cămașa lui și prin aceasta vei deveni fericit”. A plecat împăratul și mulți ani a umblat prin lume; până când într'o zi a găsit un om fericit. La capetul unui pod un cerșitor se închină înaintea împăratului și îi ceru o mică pomană. Împăratul se oprește și îi întinde un galben de aur cerșitorului; dar în acelaș timp vede cu mirare, că celui cerșitor încep să-i lăcrimeze ochii și să-i crească inima de-atâta bucurie. Împăratul a înțeles îndată că a găsit omul căutat și astfel se grăbește să-i ceară cerșitorului cămașa, ca îmbrăcând-o să fie și el fericit; dar cu durere vede că acel cerșitor ce plânge de atâta fericire nu avea cămașă pe el.

Din această pildă vedem dar, că pentru a fi cineva fericit în viață, nu-i trebuie să poarte coroana unei împărății pe capul său, nu-i trebuie nici comori ori alte bunuri lumești, ci e destul a fi cerșitor la margine de drum cu cămașa ruptă ori fără cămașă. — Precum călătorul chibzuit nu-și ia niciodată mai multă merinde pentru drum decât are lipsă — ca să nu-i fie prea greu — tot așa și noi să nu ne murem purtând grije de prea multă bogăție, ca nu cumva — fără să ne dăm seama — pășind greșit, să ne pierdem: drumul cel adevărat, sufletul și pe Dumnezeu cel Bun. Un singur drum avem de făcut, numai unul! Și de ce să nu mergem cu dreptate pe el, dacă numai așa e bine și dacă numai așa vrea Dumnezeu? O, ce n'ar da acei ce odată s'au abătut de la drumul cel drept — iar azi se muncesc în chinuri veșnice — ca să mai poată străbate încă odată drumul vieții cinstit și drept, ajungând astfel la fericire?

Calea spre Domnul ne este cunoscută căci la ușa atâtor altare sfinte preoți cu cuvinte spuse lor de Dumnezeu, ne arată, elipită cu elipită, calea ce duce la mântuire, numai noi trebuie să vrem — numai noi.

Veniți toți călătorii de pe singura cale a vieții, să facem, cu toată puterea noastră, un front sfânt contra ispitei și, pășind cu smerenie și inime curate pe această cale ce duce la Domnul, să nu uităm că răsplata noastră va fi mare, dreaptă și veșnică. — Cântările noastre sfinte să le cântăm din inimă, tare ca să audă și cei rătațiți, ca, venind și ei înapoi la calea cea dreaptă, să fim mai mulți și mai vrednici.

*Avem un drum de străbătut
Ades cu greu și suferință,
Dar vom fi mari și fericiți
De-l vom străbate cu credință.*

*Odată vom trăi aici
Pe acest pământ, numai odată,
Deci să fim buni și iertători;
Ca să fim vrednici de răsplată.*

*Pășind încet, pe acelaș drum,
La Domnul să avem gândirea;
Să facem fapte creștinești,
Ca să ne deie nemurirea.*

O minunată vindecare la Lourdes.

Săptămânile trecute s'a întâmplat la Lourdes (Franța) o nouă vindecare minunată. O fată de 23 ani din Wolxheim (Alsacia) suferea de ani de zile de niște ulme, pe întreg trupul. Medicii au declarat că sunt neputincioși față de boală și că nu o pot cura. Biata fată era bolnavă în pat de 4 ani de zile. Mergând la Lourdes, s'a vindecat dintr'una, într'o singură secundă. Medicii au rămas ulmiți de această mare minune. Când a sosit fata acasă, sătenii au făcut multe și călduroase rugăciuni de mulțumită către Preacurata, care a făcut această mare minune.

Mari revărsări de ape în Italia și Spania.

Din cauza ploilor grozav de mari din zilele din urmă, râurile italiene s'au revărsat în mai multe părți ale țării, mai ales însă în regiunile Giviosa, Jonica, Ardore și Grotteria, făcând chiar și jerte omenești și mari stricăciuni. Râul Tonido, venind mare, a dărâmat un pod mare și mai multe case. Până acuma sunt 16 morți. Aceleași revărsări se anunță și din Valencia (Spania), unde râurile au eșit tot asemenea din alvii, nimicind tot ce le-a stat în cale.

Una zic și alta fac.

Bolșevicilor le place să se laude că ei au introdus în lume adevărata legalitate și frățietate. De fapt ei au introdus în lume adevărata nedreptate și dușmănie între oameni și lupta dintre diferitele pături sociale. Acolo singurii oameni cu drepturi sunt muncitorii înscriși în organizația comunistă. Toți ceilalți sunt desmoșteniți și fără nici un drept decât cu datorințe. Mai nou această pătură socială începe însă a imita pătura vechilor boieri. Cel puțin aceasta o dovedește știrea pe care o citim în zările mari streine. E vorba adecă despre un nou tip de vagoane pentru căile ferate, cari vor cuprinde câte un dormitor, câte o cameră de baie și câte o sală de mâncare pentru fiecare călător. Bucătăria va fi comună și va cuprinde un vagon anume. Fiecare tren va avea apoi câte un salon de barbierit și câte o sală pentru cinematograf.

P. C. V. Maria, ne dă sfaturi bune

(După P. Kasmir Riedl S. I.)

Una dintre cele mai mari daruri, ce ni-le dă Dumnezeu, este sfatul bun. De multe ori omul rămâne nedumerit (nedeslușit) în fața lucrurilor vremelnice, trecătoare; cum ar putea deci înțelege el unele adevăruri veșnice și spirituale, când acelea pentru noi formează o taină ascunsă? În cazuri de acestea avem deci lipsă de darul sfatului celui bun. Părinții nu știu ce să se mai facă atunci, când au copii destrăbălați, învățătorii elevi răi, stăpânii slugi rele; și de multe ori e atât de vi-foasă și neliniștită starea noastră sufletească, încât ne frământăm încontinuu și nu știm ce ar trebui să facem. Atunci însă când e vorba de mântuirea sufletelor noastre și de păzirea cu tărie a feliului nostru de a vedea lucrurile, dela cari atârână fericirea noastră cea vremelnică sau cea veșnică, cât de bine ne-ar prinde între astel de împrejurări un sfat prietinesc, adevărat, sincer și cuminte venit din partea binevoitorilor noștri, cari știu și voesc să ne ajute.

De multe ori au fost aruncați în primejdiile oamenilor, în urma unui sfat rău; iar un sfat bun l-a mântuit de cele mai mari primejdi și acest sfat bun l-a ajutat cu mult, mai mult, decât orice sume, ce ar fi cheltuit el în atari cauze. O, privește spre Dumnezeu, — zice adeseori unul din noi către semenul său — dă-mi te rog un sfat bun, fiindcă eu nu știu ce să mă mai fac în necazul meu! Astfel, sârmana femeie văduvă, în nenorocirea ei, când vecinii ei cei răi, fiil ei neascultătorii, credințerii ei etc., cu toții par'că

s'au înțeles ca să o distrugă. În atari cazuri ea aleargă după un sfat bun la vecinii ei cu inimi bune, la păstorul ei sufletesc și din adâncul inimii ei le povestește năcazul ei și cu ochii scăldați în lacrimi le cere un sfat bun și să-și arate o cale bună și dacă le-a dobândit toate acestea, simte atunci, că o greutate mare, cât o piatră de moară, i-s'a luat de pe inimă și sârmana femeie îndată răsufală mai liber și mai ușor. Un astfel de binevoitor și sfetaic bun în lucrurile cele cari privesc viața noastră vremelnică sau cea veșnică ne este P. C. V. Maria. „Iată mama ta“. Astfel îi zice Isus de pe cruce ucenicului său iubit, sfântului Apostol și Evanghelist Ioan.

O mamă bună, când își duce copilul ei la vre-o meserie, sau la slujit, sau îl căsătorește, sau își mărită fata, sau dacă îl trimite la un drum mai lung, câte sfaturi bune, mângâitoare și sfinte îi dă ea copilului, sau fetel ei! Ai grijă — îi zice ea — și te ferește de societățile rele, roagă-te lui Dumnezeu, lucrează cu sârguință, fără preget și nu risipi ceea ce agonisești cu multă trudă și sudoare; fii cu ascultare și stimă față de mai marii tăi etc. Mama cea bună înseamnă cu semnul sfintei cruci fruntea și grumazul fiului ei, care pleacă în depărtare, îl binecuvântă, își i-a rămas bun dela el, îl sărută și îl strânge lângă pletul ei. Ce norocos e copilul acela, care când nu știe ce să facă, are o mamă bună și se duce la ea, ca să-i ceară sfatul ei! Dar e tristă soarta copilului orfan, care n'are mamă, dela care ar putea cere un sfat binevoitor.

Până acum am amintit numai despre mamele cele bune, însă e trist dar adevărat că sunt și mame rele, cari nu sunt vrednice să poarte numele acela frumos de „mamă“. Sunt și mame rele, cari fiilor lor le dau îndemnuri rele și le dau prilej de a comite crime, furturi și atâtea alte păcate. Dumnezeu, fili milostiv lor! P. C. V. Maria este mama noastră cea mai bună. Ea ne dă numai sfaturi bune, fiindcă știe și voește să ne deie atari sfaturi bune.

Vă spun aici o pildă. Trăla odinioară un

tânăr din o familie crăiască, numele lui era Aloiziu. Toți îi ziceau, că e un tânăr îngeresc, fiindcă era atât de fără de păcate și nevinovat la suflet, ca și un inger. A dorit să servească lui Dumnezeu, a voit să se dedice cu totul lui Dumnezeu, dar n'a știut că pe ce cale să apuce, ca să-și ajungă acest scop prepus. Ca un copil bun s'a întors atunci spre cea mai iubitoare mamă cerească, spre P. C. V. Maria, rugându-o, cu ochii scăldați în lacrimi, ca să-i deie un sfat bun acum, când se află în starea aceasta de nesiguranță și îndoielă. Indemnat de acest gând nobil, în ziua de sărbătoare a Adormirii Preacuratei Vergure Maria, s'a spovedit, s'a cuminecat, s'a rugat cu toată căldura inimii lui, cerând scutul și ajutorul P. V. Maria, pentruca să cunoască voia lui Dumnezeu și îndată a auzit cuvintele rostite de cea mai sfântă dintre Vergure: „Intră în societatea fiului meu“, iar el, la auzul acestor cuvinte, cu cea mai mare bucurie, s'a silit să împlinească dorința Ei, a luptat împotriva multelor mii de pledeci, cari i-au stat împotrivă, până când totuș a învins, statornicia și tăria lui sufletească.

O, dacă noi atunci, când ne aflăm în ne-cazuri și suferințe, ne-am întoarce și am cere un sfat cu toată credința și încrederea dela P. C. V. Maria, Ea ne-ar da nouă sfatul cel mai bun, care se unește cu voința lui Dumnezeu și cu mântuirea sufletelor noastre. Nenorocul nostru cel mai mare este acela, că noi, cari suntem creștini, când avem vreun năcaz sau altul, alergăm după sfaturi pela necredincioși, pela ghicitori, pela prorocii cei mincinoși, cari sunt dușmani și lui Dumnezeu și nouă, și nu cerem sfatul Preacuratei F. Maria. Tocmai pentru aceea, eu repet cuvintele Vergurei Maria și vă îndemn să intrați în societatea Domnului nostru Isus Hristos, adică să mergem pe urmele lui Isus, Mântuitorul nostru. Țineți, ceea ce a ținut el, voiți ceea ce a voit el, adică mărirea lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor noastre; să trăiți și să suferiți cu răbdare, așa cum a trăit și a suferit El. Acesta este sfatul cel mai bun pentru a fi în continu în societatea lui Isus, lângă

Foiața „UNIRII POPORULUI“

Pruncia și tinerețea Mitropolitului Alexandru Șterca Șuluțiu

Un capitol din „Viața și Faptele Mitropolitului Șuluțiu“ pe înțelesul tuturor

(urmare)

De Alex. Lupeanu-Melin

Comuna Bistra din Munții Apuseni este una dintre cele mai mari sate românești din Ardeal. Se întinde peste șapte dealuri, ca Roma. Casele sunt respirate la mari depărtări, pe văi în sus și pe culmi. Unii creștini fac câte 3 ceasuri și mai bine dela căsăciara lor până la biserică din mijlocul satului. Moșii așa trăiesc din moși strămoși, printre păduri și pe spinării de munți, unde și cum s'au putut ocroti sârmanii, pe lângă fânatele și vituțele lor. Ei au fost într'adevăr frați cu codrul — vorba poetului Alexandri. Frați de necaz și de nevoie, nu de bucurie!

Când a sosit tinărul preot Alexandru Șuluțiu în Bistra, la 13 Decembrie 1814, comuna avea 700 de fumuri dintre cari puține erau în aretul bisericii, aproape de preot și de molivelnic. Tocmai de aceea parohia Bistrei avea 3 preoți, un paroh și două ajutoare, capelani cum li-se zice. Parohul era om bătrân și bolnăvicios, care, având betesug în picioare, abia se putea târi până la biserică,

uecum să mai poată merge cu crucea la Bobotează, ori la îngropăciuni de morți. Această slujbă o făceau cei doi capelani ai săi.

Aceștia încă mergeau pe la casele creștinilor mai mult călare, cu patrafirul și cu cartea de slujbe în desagă. Alt modru mai bun nu era. Că de-ar fi umbiat pe jos, ar fi putut să moară oamenii bolnavi, fără să vadă fața popii și sfânta grijanie. Capelanii și aveau fiecare câte-un cal anume, totdeauna înșeuat și gata de plecare. Că poporul era mult și năcazurile pe oameni dese.

În anii 1814 până la 1817, prin luna August, a fost foamete mare în Ardeal, care în munți mai cu seamă era foarte cumplită. Moșii se hrăneau cu pâine din scoarță de lemn și din coceni de cucuruz, iar vara părliau sârmanii urzici și lobode cu apă clocotită și așa își momeau foamea de pe-o zi pe alta. Altă păzitură — cum i-se zicea la zeamă — nu aveau. În vremuri bune știa moșul să facă un foc bun lângă cocioaba lui și îi căptușia cu câte-un bolovan doi. Umplea un ciubăraș ori o cofă cu apă limpede dela țărău, prezăra întrânsa câțiva pumni de făină de mălai și amesteca bine. Mai puneă un strop de sare dacă avea, iar când se înroșiau bolovanii în jratec, îi lua cu două bețe și-i slobozea frumos în ciruiala de făină. Apoi își aduna omul casa toată pe lângă ciubărașul cu mâncare și pacea era gata. Gurile erau împăcate și Moșul mulțumit. Așa trăia sârăcimea din munți și în vremuri bune, că „țara“, câmpiile

roditoare dela Murăș, Someș ori Crișuri, erau departe și bucate se câștigau cu greu.

Atunci însă, în anii de pacoste nu se găsea făină nici pentru cei doi trei pumni de păzitură pe zi. Iar dela o vreme, sârmanii oameni au început să înprilostească de foame numai cu scoarța din pădure și cu urzicile „pălite pe sârăcie“. Inchileau, cum se zicea, și au prias a muri ba ici, ba colo. Cădeau ca snopii, de se dusese veste de-o nenorocire ca asta. În Bistra, prin văi și pe culmi, erau în acești ani dela 2 și până la 7 înmormântări, într'o singură zi... Cumplire mare!

Când era capelanul Șuluțiu chiar pe la începutul carierei sale preoțești, s'a întâmplat să moară iarăși trei oameni într'o zi dintre cari doi erau într'o parte a comunei, pe acelaș vârf de munte, iar al treilea în altă parte, tot la deal mare. Cei doi dintâi erau din sârăcime, iar cel ce murise singur pe muchea lui, era din oamenii mai cu stare.

Venind rudeniile răposăților după preoți, bătrânul paroh Gheorgh: Bistrai și-a chemat capelanii și i-a împărțit, zicându-le:

— Tu Gheorgh: fătul meu (că Gheorgh: îl chema și pe capelanul prim) te duci la morții din Dealul Hudrișeștilor, că tu ești mai eu prindere și de nu-i lua plată mare dela acești oameni săraci n'o fi tare cu bănat, că până acum tot tu ai fost pela bogăți. Iar la bogătoiu din Dealul Măgurii va merge „popa cel tinăr“ să mai prindă și el ceva, că-i om nou și începător. Și-i rândul lui.

Indurarea Lui, purtându-l încontinuu în inimile noastre, prin primirea cât mai deasă a sfințelor taine, pentruca El venind la noi, să nu ne părăsească niciodată și pentruca noi prin păcatele noastre să nu-L alungăm nici când din inimile noastre.

O, Marie, Mama noastră, dă-ne sfaturi bune și mântuitoare, ca să știm, ce facem, cum trebuie să trăim pe pământ și să cerem milostivire pentru noi, pentru ca noi întotdeauna să ascultăm sfaturile Tale cele mai bune. Amin.

Preot Valeriu Crișan

Simțul curăției

Sunt și azi ținuturi românești, în cari nu se cunoaște prețul apei. Știe pretutindenea românul că fără apă n'ar putea trăi nici el nici vitele lui, nici ogoarele n'ar rodi, nici luncile n'ar inverzi, nici n'ar avea hrană din pământ. Toate acestea le știe, și în vreme de secetă scoate pe preoții satelor să facă slujbe pentru ploaie.

Dar, pentru a păstra prin apă curăția trupului și a îmbrăcăminteii sale, în multe ținuturi nu se pricepe nici acum, sau e așa de lăsător și nepăsător, încât îți pare că trăește în pământ sterp. Noroc că are românul un rând de straie de Dumineca, unde are! Cu cele de lucru, de toate zilele, nu poți eși cu el între oameni nici în ziua de azi, în unele regiuni, în unele sate.

Și tot așa: noroc că în orice casă românească mai de oameni, este o cameră de frunte, unde stau perinile și țesăturile, că în cea de locuit peste zi e greu să poți rămânea.

Norocul nostru, mai ales că aceste ținuturi și sate în care nu se pune nici un preț pe curăție, sunt puține. Și dacă vom cerceta bine, vom vedea că sunt cele mai sărace, și cele mai lipsite de orice învățătură. Școala și cartea, — cultura cu un cuvânt, — nu leagă numai întunerecul

minții, ci și întunerecul și murdăria locuitorilor și al straielor. Alungă nu numai neștiința ci și urmările necurăției.

Înainte cu 50—60 ani în satele ardelenesti, se putea vedea adeseori Dumineca și în sărbători, pe la porțițe, femei căutându-și în cap, lor s'au la copiii lor. Azi, nu se mai pomeneste. Sau azi mai este acest obicei în unele sate din alte provincii, din alte ținuturi, eu l'am văzut la Români din Ucraina.

Explicarea e: Ucraina, când am văzut-o eu; era mai goală de școala și carte românească, de cum era Ardealul înainte cu șasezeci de ani.

Sărăcia nu tâlcuește și nu îndreptățește necurăția trupului și a straielor, a hainelor de purtat, căci apă și o bucată de săpun oricine are. E nevoie însă de simțul curăției, iar acesta nu se naște decât din sulțelul desghetat și luminat prin învățătură.

E făcut să mai rămână în România, ca niște pete, sate cu oameni murdari la port, nespălați la trup, când cei mai mulți dintre Români au nu numai portul alb al curăției ci și simțul adânc înrădăcinat. — Iar credința e și sănătate. De aceea nicăiri în România nu umblă atâtea boli molipsitoare și nu-i atâtea moarte, ca în satele în cari oamenii încă nu cunosc prețul apei.

Dela „Secțiile Astrei“

Să se facă inflație, ori ba?

Atâtea s'a vorbit de inflație, mai ales în vremea alegerilor, încât aproape nu este om în România Mare, care să nu știe ce este aceasta. Inflație s'au, pe înțelesul tuturor, umflare. Sunt adecă o seamă de politicieni români cari sunt de părerea că criza nu se poate înlătura altfel decât prin inflație, adecă prin umflarea banilor de astăzi, ca adecă celce are 100 Lei în buzunar să se trezească deodată, ca prin minune, că suta aceea a puiat și că acum are 10000 Lei în buzunar. În forma a-

ceasta toată lumea s'ar scăpa de datorii și ar răsuffla din nou ușurată.

Privită părerea aceasta mai ușuratec, s'ar părea că este minunată. Examinată însă mai cu deamănuntul se vede că este deadreptul primejdioasă pentru țară. Dovadă toate țările cari au făcut această inflație. Toate s'au fript amarnic și îngrozitor, păgubind grozav de mult.

Dovadă Anglia, care păstrând ordinea în banii țării, s'a refăcut în mai puțin de un an.

Dovadă țara noastră, unde numai s'a vorbit, înainte cu o lună, mai serios de inflație, și deodată s'au urcat prețurile, ca prin minune, ajungând unele mărfuri de două ori mai scumpe ca mai înainte.

Văzând primejdia inflației, vreocâtiva dintre cei mai de seamă învățați din țara noastră au hotărât că vor ține Duminecă în 20 Noemvrie, la ora 10, o mare adunare populară în sala Forum din București, ca să arete lumii adunate, ce mare primejdie este inflația pentru țară. Iată și numele celor care au convocat adunarea:

E. B. Brancovici, fost senator; C. I. C. Brătesanu; Dr. O. Burileanu; V. Bontescu, fost ministru; General Cantacuzino, fost deputat; Zamfir Christodorescu, fost sub-director general C. F. R.; Cotescu Alexandru fost ministru; Dr. D. Danielopol, prof. universitar; Dumitru Dobrescu, fost președinte al senatului; Gh. C. Dragu, profesor; Grigore N. Filipescu, senator; A. G. Ioachimescu, inginer, profesor la școala politehnică; Dr. Juvara Ernest, profesor universitar; Ștefan Lambru, președintele Cons. Adm. Creditul Urban; General Lupescu, fost șef al Marelui Stat Major; Dr. Gh. Marienescu, profesor universitar; Edgar Mavrocordat, fost ministru plenipotențiar; Emil Miclescu, fost director general C. F. R.; N. Miclescu, fost vice-președinte al Camerei; Ing. I. Miclescu; Ioan N. Mitilineu, fost ministru de externe; Dr. Nanu Muscel, profesor universitar; Preot Gheorghe I. Negulescu, profesor; P. P. Negulescu, fost președinte al Camerei, fost ministru; Gherom Netta, profesor la Academia Comercială; Ing. C. Orghidan, vice-președinte al Camerei de Comerț; Emil Ottulescu, fost deputat; Const. Panaitescu, di-

Capelanul Gheorghe a dat însă tagă și a zis: — „De altă dată totdeauna te voi asculta taică părinte, dar acum să am iertare, că uite, bine știi sfinția ta că în Dealul Măgurii am vitele mele cu slujitorii și trebuie să-mi vad de iosag. Trebuie să duc azi sare la vite și mâncare la slugi, și cu o cale îngrop și pe mortul ceta“.

Parohul nu se dete convins, ci a stărunit și mai departe ca porunca sa să fie împlinită întocmai. Însă capelanul cu vite la munte și cu slugi, nu se dete plainic. Nu și nu, că el merge la Măgură! Ajunse treaba la ceartă.

Atunci popa cel tânăr, Alexandru Șuluțiu rupse sfada și zise:

— „Taică, lasă-l să se ducă unde pofteste. Eu mă voi duce și la săraci, că eu voi fi popa săracilor“.

Luă deci pe rudele săracilor din Dealul Hudriceștilor și purcese cu ei să le îngroape morții.

— „Vezi mă“, — zise unul dintre oameni pe cale, spre munte, — „dacă n'ai colaci să umpli straița și punga popii cu potori, mai că îți rămân morții neingropați. Tot ceta ce are pofteste mai mult. Dar, iată, popa ăsta tânăr, alduiască-l Dumnezeu, nici nu este bocotan ca ortacul lui și tot nu lăcomește la colaci și la potori și fu gata să vie el la morții săracilor. Alduiește-l Doamne și-i dă tot bine!“

Popa săracilor! Așa a fost preotul cel

tânăr din Bistra, Alexandru Șterca Șuluțiu, încă dela începutul păstoririi sale. I-a și mers vestea prin toți colaurii de munte și poporul Bistrenilor prinse a-l iubi și a se lipi de dânsul, ca de un adevărat părinte ce era.

În inima preotului Alexandru Șuluțiu fu multă fericire la început, că se simția nespus de bine acolo între muntenii cei cu năcazuri multe, dar cu inimi curate, și fu fericit, că-l miluise Dumnezeu c'o preoteasă chiar după dorirea sa, care-i lumina zilele ca o adiere din rai. Preoteasa Ana era bună, blândă, cuminte și temătoare de Dumnezeu ca și soțul său. Își iubia bărbatul și iubia casa Domnului, fiind pildă de virtute creștinească și de evlavie.

Dar bucuriile lumii acesteia, chiar și celea mai curate și mai nevinovate sunt, foarte adeseori, nestatornice și trecătoare. Nestatornică a fost și fericirea lumească a tinărului preot Alexandru Șuluțiu. După trei ani de trai, cu bună înțelegere și cu mulțumire, preoteasa Ana fu chemată la celea veșnice și muri la 20 Februar 1818, având numai 21 de ani. Trăise abia o viață de copilă și se stingea ca o facie suflată fără vreme, de-un vânt potrivnic. Ce fusese viața ei? Un vis prea scurt și amăgitor...

Tinărul soț, care abia avea și dânsul 24 de ani plângea cu amar și nu-și găsea odihnă în pustiitul său lăcaș de om bătut de soartă. Stătea ceasuri întregi cu capul îngropat în

palme și apoi se plimba iarăși în lungul odăilor tăcute. Dela o vreme plânsul său a luat grai și s'a închiegat într'un cântec duios, trăgănat, plin de mare jelanie. Iatristatul soț, care-și văzu prăbușită toată fericirea pământescă a vieții sale, își făcu un cântec al său, în care își turna cu amar toată nenorocirea:

*Bucurie, bucurie
Vorbă frumoasă pustie,
În tot locul te-am căutat
Nicăiri nu te-am aflat!
Numa 'n dragoste curată
Te-am putut afla vre-o dată,
Dar sburași ca și un fulger
Nu ești fericitor înger!...*

Cel lovit de soartă era însă un slujitor al Domnului și a știut să se ridice deasupra durerii. S'a mângaiat cu dreptul Iov din Scriptură, zicând: „Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele, Domnului binecuvântat!“ Din chilia sa pustie și goală a găsit repede cărarea spre sfânta biserică, cufundându-se în cetiri și în slujbe, și rana din inimă a început să i-se acopere. Câte n'au pățimit și sfinții lui Dumnezeu? Și balsamul mângâierii nu le-a lipsit. Așa s'a împăcat și tinărul preot Alexandru Șuluțiu cu soarta sa și, biruindu-și năcazul ca un erou, cu mai multă strădanie s'a legat de slujba sa preotească.

(urmează).

rector general al creditului Urban; Alexandru Perieșteanu, fost director general C. F. R.; T. Pasani, fost senator, prim redactor la ziarul Argus; Stelian Popescu, fost ministru; Alexandru Romalo, director general. Soe. Asig. Dacia Română; Anibal Theodorescu, fost primar al Municipiului Buc.; Buc. V. Vălcovici, fost ministru; Vasileseu Karpen, fost ministru; C. Xenii, fost ministru; Victor Slăvescu, profesor la Academia Comercială.

Cum putem scăpa de criză

Fără de credință nimic bun nu se poate face

Precum înainte de Hristos oamenii cereau într'una ca cerul să trimită pe Mântuitorul dorit; așa în anii uceștia grei, când omenirea de pe întreg rotogolul pământului îndură criza economică și criza morală, cari cotropesc trupul și sufletul mulțimii, să cerem dela cel de sus să ne dea oameni, cari să caute pricina răului, care e ca un sbiciu dela Dumnezeu, asupra omenirii.

Ne cade bine să vedem și să cetim, cum guvernul Țării cu M. S. Regele, împreună fac tot ce le stă în putință ca să scăpăm de criza economică, iar Arhieriei români cu focul sfânt al datorințelor în suflet prin cutreerarea satelor și orașelor, prin graiul apostolic vindecă criza morală, înstituiesc societăți Mariane ale Inimei lui Isus, vindecând prin preoțime omenirea, prin renașterea morală, mână'n mână cu cea economică.

Ne înviorăm — renăscându-ne sufletește — aflând că Omor. Revizor școlar al jud. Sălaj *Dl Mărgineanu*, dă un ordina domnilor învățători de sub conducerea sa, că și în zile particulare învățătorii să asiste cu copiii la sf. Liturghii, ca și Dumineca.

Ce frumos și înălțător simț se sădește în școlari și părinților, renăscându-se doară neamuri de oameni — stărpind răul — moralizând publicul.

Cum se'ngrijește acest Domn Revizor, că la școala cutare, cum să potrivească învățătorul cel mai bun — aduc ca exemplu comuna Drighiu, unde este numit *Dl Magda Gheorghe*, care în vreme de o lună a făcut rod și progres ce uimesc și pun în admirare și pe băieții dela școală și pe privitori. Copiii vin la școală, ca la un izvor neseecat, iar tineretul vine la cor, ca creștinii la mănăstire.

Ce lucru bun fac cei dela conducere, când aleg asemenea dascăli! — Al doilea Revizor școlar de acest fel este cel din județul Năsăud, care ca un bun părinte, îi îndeamnă pe domnii învățători să formeze secții de ale „Agru”-lui.

Iată doi inși cari vindecă criza morală de sus în jos și de jos în sus.

Ștefan Sabo
preot

A cam păjit-o

Locuitorul Nicolae Crainic din comuna Cib, j. Alba, crezând una, crezând alta, a lăsat copiii de au sămănat tutun. La început era mică și neluată în seamă, dar mai târziu bucuria satanei a crescut și s'a făcut mare cât cucuruzul. — În 18 August a. c. plutonierul postului de jandarmi Almașul mare, l-a găsit, și era, bată-l pârdaimicul peste 1200 de fire! l-a făcut arătare proprietarului Nic. Crainic și acum i-a venit după cap o amendă de 62.000 Lei adică zi creștine în ziua de astăzi, șaizeci și două de mii Lei gloabă, pentru cultivarea de tutun în clandestin (pe sub ascuns)! Toată averea bietului econom, în criza de azi, daeă face suma asta!

Coresp.

Noutăți politice din țară și străinătate

Deschiderea parlamentului și programul de lucru cuprins în mesajul regal — Declarațiile dlui Averescu — Primirea dimisiei dlui Iunian — Un englez despre stările din România = Revoluția dela Geneva — Gömbös la Roma — După alegerea lui Roosevelt — Franța și Anglia cer Statelor Unite amânarea plății datoriei — Proiectul francez de desarmare și siguranță

Prin deschiderea parlamentului, viața politică dela noi din țară a început să fie mai însuflețită.

În vederea deschiderii parlamentului dl primministru Iuliu Maniu, după ce a ținut sfat cu miniștrii pentru alcătuirea programului de lucru al parlamentului, s'a dus la Sinaia, unde s'a prezentat Maiestății Sale Regelui, prezentându-i pentru iscălire mesajul de deschidere al parlamentului. Luni, M. S. Regele a venit la București, unde s'a ținut un consiliu de miniștri sub înalta președenție regală, discutându-se programul lucrărilor din parlament.

Mărți, înainte de masă, parlamentul s'a și deschis cu ceremonialul obicinuit. La orele 11,45 când au bubuit cele 21 pușcături de tun a plecat cortegiul regal dela palatul din Calea Victoriei. După trăsurile cu prefectul poliției capitalei (d. colonel Gabriel Marinescu) și cu mareșalul curții regale (d. general Ilasievici) a urmat trăsura — trasă de 6 cai focoși — în care se afla Suveranul și Marele Voevod Mihai. A urmat apoi un escadron din regimentul de escortă, și'n urmă trăsura prefectului palatului (d. colonel Drossu) și automobilul cu subdirectorul general al siguranței statului (d. Eugen Bianu). Pe străzile pe unde a trecut parada regală, casele erau împodobite cu steaguri naționale. La orele 12 cortegiul a ajuns la biserica Patriarhiei, din fața Camerii deputaților. Acolo, M. S. Regele a fost întâmpinat de toți membri guvernului și de adjutanții regali. După slujba bisericească din biserica Patriarhiei, M. S. Carol II, însoțit de Marele Voevod Mihai și de Curtea Regală, în sunetul Imnului Regal, cântat de muzica militară, și-a făcut intrarea în palatul Camerei, unde a fost întâmpinat de dl primministru Iuliu Maniu, de membrii guvernului și de dnii Ștefan Cicio Pop și Nicolae Costăchescu, președinții Corpurilor Legiuitoare. — Bătrânul secretar al camerei, d. Brătescu-Voinești anunță: „Maiestatea Sa Regele”, Trecând printre înalții ofițeri, printră parlamentari și înalții funcționari ai statului, Suveranul a fost aclamat cu multă însuflețire. După potolirea aclamărilor, dl Maniu a înmănat M. Sale Regelui textul mesajului regal, care este destul de lung și citirea căruia a ținut aproape o jumătate de ceas.

În acest cuvânt al Regelui către senatori și deputați se înșiră toate

proiectele de legi pe cari are de gând parlamentul să le voteze în cursul celor 6 luni cât stă deschis. Vom aminti câteva din lungul pomelnic al noilor legi plănuite. Se va face o nouă lege electorală — prin care se va șterge prima, adică numărul de mandate de deputat care se da în cinste listei care întrunea 40% din voturile pe țară. De acum mandatele se vor împărți pe județe după numărul de voturi ce va avea fiecare partid. De asemenea se va împuțina numărul deputaților cu a treia parte (cu vre-o 100 de mandate). Ungurii se și plâng că dl Maniu vrea să le împuțineze deputații și că în loc de 14 vor avea numai vre-o 6 ori 7. — Dar ar trebui să-și aducă aminte că Românii, cari în Ungaria erau de vre-o 3 ori mai mulți decât câți sunt ei în România, nu aveau la Budapesta nici a treia parte atâția deputați câți au ei azi la București.

Va fi apoi schimbată legea administrativă, întocmindu-se așa ca să se poată cârmui satele, orașele și județele cât mai bine și cu cheltueli cât mai puține. Mai departe, fiindcă în țara noastră și în ziua de azi, în al 14-lea an dela unire, împărțirea dreptății se face după patru feluri de legi, se va face unificarea legislativă, adică o singură lege pentru țara întreagă, luându-se din fiecare lege ce e mai bun.

Se vor aduce legi nouă pentru învățământul de toate treptele, alte legi privitoare la armată, la muncitori, la meseriași, o lege pentru îndrumarea și încurajarea agriculturii, o lege pentru introducerea cărților (foilor) funduare în tot cuprinsul țării și altele și altele, despre cari vom vorbi atunci când le vom vedea împlându-se.

În mesajul regal se mai spune că guvernul va griji de stabilitatea monetei naționale, realizată cu grele jertfe. Va să zică, prețul banului nu va scădea, după cum vestesc unii și alții că va veni devalvarea ori inflația.

În politica externă — adică în ce privește legăturile cu statele străine, guvernul se va strădui să strângă legăturile de prietenie cu toate țările, fără deschilinire.

La deschiderea parlamentului de data aceasta au luat parte toate partidele politice. A lipsit însă dl Vaida, despre care se spune că ar fi bolnav la Oluj. Tare ne temem că pe când se va însănătoșa Dumniului, să nu se îmbolnăvească dl Titulescu. De altfel d. Ti-

tulescu e vorba să și plece în străinătate, la Geneva. A lipsit și d. *Mihalache* care, în zilele acestea a fost operat de apendicită (mațul cel orb), la un spital din București. Dl Maniu a trimis în numele parlamentarilor național-tărăniști atât dlui Vaida cât și a dlui *Mihalache*, câte o telegramă, dlui Vaida, mulțumindu-i pentru munca depusă ca șef al celor două guverne de mai înainte, iar dlui *Mihalache* dorindu-i grabnică însănătoșare.

Dl *Mareșal Averescu* și-a intrunit puținii partizani ce i-au mai rămas, la o constătuire la București și le-a vorbit între altele despre felul cum se schimbă guvernele la noi în țară, peste voia parlamentului. D-sa a spus că primul ministru care pleacă, n'ar trebui să iscălească decretul de numire al primministrului care urmează, dacă schimbarea se face împotriva normelor constituționale. Și-a recunoscut apoi greșala pe care a făcut-o Dsa în două rânduri, semnând decretul de numire al lui Tache Ionescu și al dlui Barbu Știrbei. S'a plâns apoi că nu mai au bani. — Ar trebui să-i întrebe pe național-tărăniști că ei ce-au făcut în cei 8 ani de opoziție, mai ales că Mareșalul e încă numai la al 6-lea.

Delegația permanentă a partidului național-tărănesc s'a intrunit în ședință sub președinția dlui Iuliu Maniu și a luat la cunoștință demista din partid a dlui *Grigorie Iunian*, fost vicepreședinte al partidului. Dl Iunian a și început să-și stringă partizanii, iar la 20 Noiembrie, într'o adunare publică pe care o va ține la Câmpulung din Muscel (țara dlui *Mihalache*), își va face cunoscut programul. Printr'asta numărul partidelor se mai înmulțește cu unul, dar aproape toate aceste partide mici, prin noua lege electorală vor fi sortite peirii și poate că va fi mai bine așa, pentru conducerea statului.

Englezul *Seton-Watson* — cunoscut sub numele de *Scotus Viator*, marele prieten al Românilor din Ardeal, pe timpul asupririlor ungurești, a scris de curând, în ziarul „Observer“ din Londra, un articol despre stările din România. Laudă pe regele nostru Carol II, pentru că a știut să se oprească din drumul greșit de cărmuire pe care umblă cumnatul său, regele Alexandru din Iugoslavia. Spune că a făcut înțelepțește dând drumul guvernului dlui Iorga, care cu toată e un mare învățat, în politică e ca un copil. El spune că „este extrem (foarte) de important, că destinele (soarta) României se află în mâinile unui partid care se bucură de încrederea poporului și în mâinile celor mai democrați și mai cinstiți oameni de stat pe care-i posedă țara... Laudă apoi pe dl Maniu, despre care spune că „nu este cunoscut în Apus pe cât merită“ și încreștează însușirile dlui Maniu de bărbat naționalist, democrat, cinstit și modest, și sperază ca dl Maniu să poată în curând sta de vorbă la Geneva, Paris, Londra și Berlin cu bărbații politici de seamă ai celorlalte state.

*

De curând tocmai orașul Ligii Națiunilor, orașul păcii, *Geneva*, a fost tulburat de frământări războinice. Socialiștii și comuniștii, din pricina că au voit să împiedece întrunirea unui alt

partid, au ajuns la hartă, mai întâi cu poliția, apoi cu armata. S'au tras focuri de armă și au rămas pe loc 12 morți și 85 răniți. Muncitorii, ca răzbu-nare, au făcut grevă, și lucrurile nici până acum nu s'au potolit deplin.

Foile ungurești și italiene au scris pe larg despre primirea sărbătorească pe care a făcut-o *Mussolini* primului ministru ungar *Gömbös*. Se vorbește chiar despre o alianță politică dintre Italia și Ungaria, Italia urmând să ajute pe Unguri în lupta lor contra tratatului de pace dela Trianon, prin care s'a dărăburit vechea Ungarie. *Mussolini* dă cu amândouă mâinile din ceeace nu-i a Italianilor, numai de ceeace au luat ei dela alții să nu se atingă nimeni. Se vede că fraților noștri dela Roma li-s'a cam tocit simțul de dreptate, și-s mai bucuroși să se îmbrățișeze cu urmașii lui *Árpád* decât cu urmașii lui *Traian*.

Am amintit în numărul trecut despre alegerea lui *Roosevelt* de președinte al Statelor Unite, pentru alți 4 ani. Invingerea lui a fost una din cele mai mărețe (453 voturi către 78, ori 17 milioane contra 12 milioane). Dar în slujbă nu va intra decât la 3 Martie anul viitor. Cu toate acestea, președintele Hoover l-a invitat să se constătuiească la o altă privitor la cererea adresată de *Anglia* și *Franța* către *Statele Unite*, ca să dea amânare de încă un an, plății cuponului, adeca a părții de datorie care-i scadentă la 15 Decembrie.

Cam ceeace face acum *Anglia* și *Franța*, care-s mai mari și mai bogate decât noi, va face și *România* față de creditorii ei, cerând îngăduință de plată până se va mai potoli criza, care bântuie și la noi.

Un consiliu de miniștri din *Franța*, prezidat chiar de președintele republicii *Lebrun*, a aprobat planul de desarmare și de asigurare, pe care vrea să-l prezinte *Franța* la Liga Națiunilor dela Geneva. El vorba ca să se pună la îndemâna Ligii Națiunilor și o armată internațională, care să fie trimisă împotriva țării care ar începe războiu împotriva alteia. Cu țara atacătoare apoi, țările celelalte ar urma să rupă orice legături. Aeroplanele n'ar mai putea fi întrebuințate pentru bombardare, și alte și alte dispoziții, cari bine-ar fi de-ar reuși.

Dr. *Coriolan Suciu*

Mare vânt ucigător de oameni pe insula Cuba

Cuba este una dintre insulele Antile din America de mijloc, cu aproape 2 milioane de locuitori. Zilele trecute s'a pornit pe aceea insulă un vânt năpraznic, cum nu s'a pomenit de mult. Sufla vântul cu o iuțială de 400 kilometri pe oră, așa că a nimicit o mulțime mare de case. Mai mult a avut de suferit orașul Santa Cruz, unde vântul a rupt digurile, cari apără orașul de valurile mării, așa că acestea au năvălit în oraș pe o distanță de 8 kilometri. În port s'au scufundat o mulțime de corăbii. Numărul morților se ridică la mai multe mii. Intregă roada câmpului a fost nimicită, dar mai ales pomii aproape toți.

Mulți s'au sinucis, la gândul că vor peri înecați. Uaei femei, apele spumegânde, i-au smuls copilul din brațe. Atunci ea, pierzându-și

mințile, s'a sinucis. Spitalele sunt pline de răniți, numărul morților se ridică la 2500.

Numai în orașul Santa Cruz sunt peste 1000 de morți și 800 răniți. Nici o casă n'a m'ai rămas în tot orașul. Un val grosznic a inecat toate străzile, apa atingând, în mijlocul orașului, o înălțime de 5 metri.

Tot atunci s'au nimicit și insulele Little Cayman și Brac Cayman, cari se află la o depărtare de 150 mile de insula Iamaica.

Jalea e mare în toate părțile acestea. Străzile sunt pline de părinți, cari își caută copiii, și de copii cari strigă după părinții lor. Morții încă nu sunt ridicați, pentru că nu i-au putut recunoaște, răniții gem de altă parte, iară marea turbată poartă în sânul ei sute de cadavre, cari abia după vreo două-trei zile vor putea fi văzute. După retragerea apelor, au năvălit într'acolo rechinii (niște pești foarte primejdioși) și au mâncat pe bieții oameni cari se aflau pe mare înnotând. Chipul nostru arată urmările acestui mare vânt în orașul Queens.

Ceice nu-i putem ajutama cu altceva, să zicem barămi câte o rugăciune pentru cei nefericiți în forma aceasta.

S'a nenorocit prin stânci

Locuitorul Aron Cristea a Tomi din Cib, se dusese Vineri 28 Oct. la pădure să taie lemne. De seară când să se reîntoarcă acasă, l-a ajuns perioada rea de epilepsie (boală rea, amețală, frăs) și din hotarul comunei noastre s'a dus, în buimăceala lui, distanță de 7—8 km. prin păduri bătrâne, văi și dealuri peste hotare, — până în comuna Pătrângenii — Valea mică, unde, în puterca nopții, s'a rostogolit dela o înălțime de cel puțin 30 metri pe-o prăpastie de colț și până'n vale. Interesant, că a dus cu el în toată călătoria aceasta grea, cu o noapte întunecosă ca iadul, cu beznă și în sânul codrilor, cele două rude de lemn și securea cu care plecase spre casă...!

Dupăce s'a dresat (scris) proces verbal de către jandermeria locală, s'a purces la înmormântarea cadavrului nenorocit, dar ce să vezi? Din trei preoți în apropiere și cu cel local (!), l-au îngropat frații și soția, fără de preot, ca pe un dobitoc fără de suflet, bag-seama preotul ortodox n'a avut vreme să-l îngroape.

(S. O.)

Ministrul Mihalache operat de apendicită. Joi dimineață a fost operat de apendicită, la sanatorul Elisabeta din București, dl ministru Ioan Mihalache. Operația a a succes. Dl primministru Iuliu Maniu însoțit de dl subsecretar de stat Armand Calinescu a sosit îndată după operație la sanator, ca să se intereseze de starea bolnavului.

O mare nenorocire într'un azil de copii. Într'un azil de copii neîntregi la minte din orașul Waedenswil din Elveția s'au stricat cuptoarele și din ele s'a aprins casa, arzând de vii 11 fetițe, între 11 și 18 ani.

O vână mare de aur. În partea de miazăzi a Africei s'a găsit o nouă vână de aur. Aceasta vână e lungă de vre-o 50 km. Cei ce au dat de ea, fac toate încercările să scoată tot aurul.

Ziua biruinței și a păcii. În ziua de 11 Noemvrie s'au împlinit 14 ani, de când prințul Max de Baden, cancelarul de pe atunci al imperiului german, a telegrafiat președintelui Statelor Unite, Wilson, că Germania este gata să încheie pacea, pe baza celor 14 puncte făcute de el și să pună arma la picior, până la hotărîrea păcii.

Prețul hârtiei în alte țări și la noi. Am mai arătat mai de multe ori, cum suntem trași pe sfoară de către fabricile de hârtie, fără de a ne sări într'ajutor guvernul cu pedepse și legi anume. În Germania prețul hârtiei este 8 Lei kilogramul, în Canada 6 Lei 55 bani, în Suedia 6 Lei 24 bani. La noi 13 Lei 35 bani, cu toate că statul le dă fabricilor de hârtie și pădurile aproape în cinste.

S'a călugărit un politician. Ernest Perrier a fost, până'n zilele trecute, președintele consiliului de stat al cantonului (un fel de județ) Friburg din Elveția, vicepreședinte al sfatului național și delegat al Elveției la conferința desarmării. Înainte cu câteva zile el a trimis președintelui republicii o scrisoare prin care abdice de toate slujbele pe cari le-a purtat, fiindcă s'a hotărît să între într'o mănăstire de călugări benedictini din Franța.

A reînviat o moartă. În satul Kurchurulia din Jugoslavia a murit, înainte cu câteva zile, o femeie bătrână, de 124 ani. Înainte de înmormântare unul dintre neamuri i-a bătut, conform unui vechiu obicei, un cuiu lung în stomac, ca să nu fie înmormântată de vie. Dar în clipita, în care vârful cuiului pătrunsă în trupul bătrânei, aceasta se trezi, scoțând un țipet puternic. Rudele înspăimântate o luară la fugă, numai câțiva bărbați mai curajoși rămăseseră lângă moartă, care n'a mai trăit decât doară câteva minute și apoi a murit de tot.

Moartea suspectă a soției lui Stalin. În noaptea de 10 spre 11 Noemvrie a murit la Moscova, deodată și fără de veste, soția lui Stalin, unul dintre conducătorii de astăzi ai bolșevismului. Amănuntele acestei morți neașteptate sunt învăluite într'o taină de nepătruns. Lumea vorbește multe de toate, mai ales că soția lui Stalin a fost o femeie deplin sănătoasă și tineră.

Mai multe automobile se fură decât se cumpără. În luna Septemvrie a acestui an s'au furat la Chicago din America mai multe automobile decât s'au cumpărat, și anume s'au furat 3375 și s'au cumpărat 2275.

Un porc de 580 kilograme. În ziua de 11 Noemvrie a fost zi de târg la Târgul-Mureș. Măcelarul Bányai Géza a cumpărat cu acest prilej un porc de 580 kg., de rasa „Iork-sirt”. Porcul este de 4 ani, are 2 metri 75 centimetri lungime și 1 metru și 20 centimetri înălțime. Porcul era atât de gras încât din picioare nu i-se vedeau decât abia 35 centimetri și stătea foarte greu în picioare. Măcelarul l-a așezat, cu mare greu, în fereastră, iară lumea se îmbulzea ca la minune să vadă acest exemplar rar de porc gras.

Un vestit preot anglican s'a făcut catolic. Dr. William Edward Orchard este unul dintre cei mai vestiți și învățați preoți anglicani. El a luat două doctorate la Londra, unindu-și profesorii prin marea și minunata sa știință. A scris mai multe cărți vestite, prin cari a devenit cunoscut în lumea întreagă. Mai zilele trecute se răspândise vestea că acest mare învățat ar fi trecut la religia catolică. Gazetelor mari englezești nu le venea a crede, cu toate că marele învățat se afla de vre-o câteva luni la Roma. Mergând un gazetar la el la Roma și aflându-l între cărțile sale, marele învățat i-a răspuns: „De multă vreme am ajuns la convingerea că Roma este stânca pe care și-a zidit Isus biserica sa. De zece ani mă tot atrage Roma, dar nu m'am putut hotărî nici de cum, să mă fac creștin catolic. Abia anul acesta mi-a dat Dumnezeu tăria de lipsă să viu la Roma. Odată sosit aici, am plecat deadreptul la sfântul Petru, am îngenunchiat la mormintele sfinților apostoli, m'am rugat în fața sfântului Sacrament, și am simțit numai decât că sunt acasă. De acum mă pregătesc să mă fac preot catolic”.

Cât sunt de săraci o seamă de oameni. În comuna Sâncel, lângă Blaj, s'a măritat Duminecă, în 6 Noemvrie, o fată, în cămașă, poale și năframă de mătăasă, cu ghetă de lac și cu cătrînță de minune de împodobită. Se spune că numai îmbrăcămintea de pe ea ar fi costat la 5000 Lei. Și oamenii se plâng de sărăcie!

O vindecare minunată prin fericitul Don Bosco. O femeie din Desio (Italia), orașul în care s'a născut Papa Pius XI., suferea de mult de o boală grea de gât. Fost-a pe la toți doctorii, dar nimeni n'a putut-o vindeca. În vremea din urmă își perduse și vocea, așa că nu mai putea vorbi decât șopotind. Într'una din Duminecile trecute ea s'a spovedit și s'a cuminecat și, la sfatul preotului, s'a rugat cu toată încrederea către fericitul Don Bosco să o lea în paza sa. Rugându-se în forma aceasta, a simțit că o gâdele ceva la gât. A eșit din biserică, pentru că nu-și putea conțeni tusa. Adecă a scuipat tot răul din gât, a început să vorbească bine, ca pe vremuri, roșăța i-s'a ivit pe buze și pe față, și astăzi este deplin vindecată.

Convertirea unui Jidan. Convertire înseamnă trecerea dela o religie la cealaltă. Apotecarul jidan Bruno Rothschild din Germania a fost și el odată la Konnersreuth, acel sat de unde este vestita Tereza Neumann, căreia i-se fac ranele lui Hristos pe trup, în fiecare săptămână, și despre care am mai scris noi mai de multe ori. Văzând apotecarul această fată minunată, așa a fost de mult pătruns de minunea aceasta, încât a făgăduit că se face catolic. El și-a și ținut făgăduința și s'a botezat!

Femeile în fruntea înfometărilor din Rusia. În Rusia e și acuma, cum era la noi în vremea războiului: Pâinea se primește cu fâdula, după numărul membrilor familiei. Mulțimea înfometărilor însă nu se lasă cu una cu două. Țin plept cu soldații sovietici (bolșevici) și aceste ciocniri, în vremea din urmă, s'au desvoltat în adevărate răscoale. La aceste răscoale iau însă parte mai ales femeile, cari au făcut la Moscova o adevărată „armată a foamei” și care stă, în fața prăvăliilor și a magazinelor, de dimineața până seara, în nădejdea că va primi de mâncare.

Câte ouă exportăm noi. În anul 1930 am exportat cu totul 288 milioane 451 mii 784 ouă, pe când în anul 1931 numai 220 milioane 893 mii 840, așadară cu 24 % (la sută) mai puține. Cauza pentru care s'au exportat așa de puține ouă anul trecut este că nu suntem destul de bine organizați. Bulgaria dimpotrivă a exportat cu 30% mai multe decât în 1930. Cele mai multe ouă românești se exportează în Germania, iar fânăturile românești, din cari se exportează mai multe, sunt Moldova de miazănoapte, Bucovina, Basarabia, Dej, Târgul Mureș și Banatul. Mai puține se exportează din Dobrogea.

Câți locuitori are pământul. Liga Națiunilor a făcut o statistică despre locuitorii pământului, arătând că sunt nu mai puțin de 2 miliarde 103 milioane, dintre cari 1 miliard și 103 milioane locuiesc în Asia, 506 milioane în Europa, 252 milioane în America, 142 milioane în Africa și 10 milioane în Australia.

Sărăcie, nu glumă. O școală comercială superioară dintr'un oraș din Cehoslovacia a publicat concurs pentru primirea unui servitor. Au concurat nu mai puțin de 103 inși, între cari și 11 doctori în drept, filozofie și litere, și apoi încă doi profesori. Angajat a fost un maestru lăcătar.

Un medic foarte învățat

În anul 1867 învățatul Alfred Nobel din Stockholm, capitala Suediei, a inventat dinamita, ajungând prin aceasta la o avere nespuse de mare, din care a dat 33 milioane Lei aur, pentru ca din camelele acestor bani să se dea, an de an, câte 5 premii de câte 200 mii Lei aur pentru cei mai învățați oameni ai lumii. Anul acesta premiul de medicină s'a dat medicilor profesori Sherrington din Oxford (oraș de școale în Anglia, ca Blajul în România) și Adrian din Cambridge (oraș în Anglia, cu 59 mii locuitori și cu universitate vestită). Noi dăm aici fotografia profesorului medic Sherrington, care a studiat foarte bine creierii omenești, așa că astăzi se știe că în ce parte a creierilor se află centrul de mișcare a picioarelor, a mânilor, a gurii, a urechii și așa mai departe. Tot acest profesor a studiat și peșterile creierilor, așa că pe baza studiilor lui se poate astăzi vindeca boala de creier numită neuron. Vrednicile acestor doi medici sunt neperitoare, așa că cu drept cuvânt li-sau dat premiul Nobel.

FLORILE

Nu-i casă fără o grădiniță cu flori. Sădirea și îngrijirea florilor e cel mai bun semn al obiceiurilor frumoase pe cari le are un om.

Casa fără nici o floare e ca și o casă pustie. Iar omul care nu iubeste florile, e rău și plin de ură față de vecinul său.

Florile înviează sufletul și îndulcesc inima. Ele sunt semnul dragostei adevărate. De aceea fetele le prind în păr, iar feciorii le pun în pălării.

Florile încălzesc sinul miresei și împodobesc pieptul mirelui. Nuntă fără flori nici nu se poate închipui.

Mamele pun flori în leagănul copiilașilor și cu flori se împodobesc și mormintele celor duși.

Cântecele noastre sunt pline de flori, iar vâlnicele și cusăturile alese ale femeilor strălucesc de podoaba florilor.

Florile puse în fereastră apără de gânduri rele. De aceea mulți le socotesc daruri dumnezeiești și când se sfârșesc nu le aruncă ci le pun în foc ori în fântână.

Pildele și predicele lui Isus sunt presărate cu flori. Isus e cel dintâiu, care spune oamenilor, că trebuie să trăiască „ca și florile“.

Ingerii țin flori în mână, iar viețile sfinților sunt pline de strălucirea florilor, cari poartă în ele semnul virtuților alese și a credinței neclintite.

Florile au traiul lor. O grădiniță ori un câmp de flori e o lume clocotitoare de viață. Și aceasta viață însuflețește și întărește pe ori și cine.

Mulți iubesc florile și se înțeleg cu ele ca și cu prietini cei mai buni. Le mângâie și le ocrotesc ca și pe celea mai alese ființe din lume.

Se spune, că florile au fost făcute, pentru a fi mângâierea lumii. Sunt oameni, cari nu-și pot închipui traiul fără de flori.

Japonezii țin sărbători în cinstea florilor. Aproape fiecare lună își are „sărbătoarea florilor“. Prin Aprilie se sărbătorește floarea de prun, apoi floarea de cireș. Prin Mai vine glicina și stânjinelul. Și apoi alte și alte flori până în jumătatea a doua a lui Octombrie, când se ține sărbătoarea crisantenei, cea mai mare sărbătoare a țării întregi. Tineri și bătrâni, îmbrăcați în haine de sărbătoare, veseli, fără grije, cântă, joacă și își petrec, sărbătorind crisantema, cea mai aleasă floare japoneză.

Chinezii socotesc pe cei ce îngrijesc florile de cei mai aleși oameni ai lui Dumnezeu.

Olandezii prețuiesc florile așa de mult că le dau zestre fetelor când se mărită. Pentru o singură zambilă frumoasă, Olandezii sunt în stare să-și dea toată averea dela casă. Celea mai multe sate din Olanda poartă nume de

flori și lângă fiecare biserică din sat este și o grădiniță cu flori, iar preoții când predică, își ieau pildele din lumea florilor ce se găsesc în aceasta grădiniță.

Țara noastră încă trebuie să fie o țară de flori. Petrecând în mijlocul florilor ne vom face buni și cuviincioși. Flacăra și mirosul lor ne va curăți și ne va tămădui. Viața ne va fi mai ușoară și mângâierile mai dulci. Vom fi îndestuliți cu toate și recunoscători. De nici nu vom putea uita vreodată pe aceia cari ne-au învățat să iubim florile.

Ion Popu-Câmpeanu

Din istoria neamului

Alexandru cel Bun

(1401—1433)

Românul poreclește totdeauna cum trebuie; iui Mircea i-a zis *cel Mare*, fiindcă a putut să țină piept cu toți vecinii, deși țara lui a fost mică. Lui Vlad i-a zis *Țepeș*, fiindcă trăgea în țapă și pe cei mici și pe cei mari, iar lui Alexandru i-a zis *cel Bun* fiindcă este cel dintâi organizator al Moldovii. Organiză biserica, boeriile, vămile, întocmai ca și Țara românească, așa că acum singură deosebire între aceste două Principate erau domni; încolo totul semăna.

Alexandru cel Bun s'a suit pe tron la anul 1401. El găsi țara slăbită de certurile Domnilor dinaintea lui, fără nici un sprijin de nicăiri și amenințată să fie cutropită de Poloni, cari alcătuiau pe atunci un regat foarte puternic. Înțelegând de unde vine primejdia asupra Moldovei, se puse bine cu Vladislav regele Polonilor, încheie cu el un tratat de prelinie, prin care se îndatorau să se ajute unul pe altul cu armată, în vreme de primejdie ori război. Vladislav însă nu s'a ținut de vorbă, ba pe ascuns s'a înțeles cu Ungurii să împartă între ei Moldova.

Nu tot așa s'a purtat Alexandru, care rămăsese credincios cuvântului dat. Când Vladislav îi ceru ajutor împotriva cavalerilor teutoni, cari se răsculasera împotriva Polonilor, Alexandru cel Bun îi trimise o ceată de 5 sute de călăreți, sub comanda spătarului Coman. Oastea asta mică făcu minuni de vitejie la încunjurarea cetății Marienburg. Teutonii erau închiși în cetatea Marienburg din Germania. Regele Vladislav rândui pe Români tocmai la porțile cetății. La esirea Teutonilor, Moldovenii se prefăcură că fug și cavalerii teutoni crezând că li-e frică, se i-au după ei cu toată

puterea, risipindu-se pe câmpul de bătaie. Văzând aceasta Moldovenii, se întoarseră spre dușmani cu toată puterea și pe mulți îi doborîră la pământ cu săgețile, iar pe alții îi prîseră și-i duseră înaintea lui Vladislav. Acesta minunat de vitejia Moldovenilor, le mulțami si-i laudă zicând: „Cu vitejie știu să se lupte Românii, nu numai în țara lor, ci și pe pământ străin!“

În timpul unei domnii de pace lungă, Alexandru cel Bun munci neobosit să facă întocmiri multe și bune pentru întărirea Moldovei. Încurajă așezarea prin ținuturile nepopulate ale locuitorilor de alt neam: Iași, Unguri, Armeni, Tătari și Țigani, cari se ocupau cu comerțul, cu viieritul și cu săparea sării din ocne. Înfință vâmi prin orașe și târguri pentru încassarea birului pus pe negustori, sporind astfel veniturile țării. Îngriji de biserică, înălțând mai multe mănăstiri, între cari cea mai însemnată era mănăstirea Bistrița, unde a și fost înmormântat.

Și multe alte lucruri bune a săvârșit Alexandru cel Bun pentru întărirea și înflorirea Moldovei.

După o domnie de 32 ani, el muri — la anul 1432 — și urmașii îi deteră numele de „cel Bun“, pentru că înăluntrul țării n'a prigonit pe nime și înafară n'a purtat războaie nedrepte, ci a muncit mereu și fără preget pentru mărirea și înflorirea Moldovei.

Z.

Scărișarea rămășițelor de dare

Ministrul treburilor bănești a hotărît să scărișeze rămășițele de dare pe anii 1925—1926—1927 cu 25 la sută, iar rămășițele de dare din 1928, cu 20 la sută și pe celea din 1929 cu 15 la sută. Celea din anul 1930 vor fi scărișate cu 10 la sută, iar celea din anul 1931 cu 5 la sută. Locuitorii cari vreau să se bucure de acestea scăderi ale datorii lor către stat, trebuie să și-le plătească până la sfârșitul acestui an, adică până la 31 Decembrie.

Un tată cu 47 de copii

Un fermier bogat, cu numele Everett Reese, dintr'un sat din America, nu departe de orașul Cincinnati, n'a fost însurat niciodată și totuși are 47 de copii, pe cari i-a luat pe rând de suflet dela diferiți oameni săraci. El îi pune pe copii să muncească la fermă și toți banii pe cari îi câștigă trebuie să-i depună la bancă. În chipul acesta îi silește să-și facă avere. Dacă copiii au minte bună, îl dă și la școală în licee și chiar și la Universitate.

Răsvrătirea celor ce mână tramvaiul în Berlin

Cei ce mână tranvaiele la Berlin sunt foarte nemulțumiți cu conducerea. De aceea s'au pus în stralc, adică în grevă, ceea ce înseamnă că nu mai lucră, până nu li-se împlinesc cererile. Poliția i-a silit să se despărtească deolaltă, lucrătorii n'au voit. S'a ajuns la turburări, așa încât doi inși au fost omorâți. Polițiștii au mânăat ei inși tramvaiele, lucrătorii le-au spart fereștile, pe urmă au ridicat pietrele dintre șini așa că tramvaiele nu au mai fost în stare să umble. Chipul nostru arată o astfel de ispravă a răsvrătiților.

Fel de fel

Cu câți lei poate ieși din țară un călător

Pentru a opri ieșirea banilor din țară, stăpânirea a hotărât ca nimeni să nu poată ieși din țară cu o sumă mai mare de 2 mil lei.

Vindecarea pistruelor

Hreanul se rade bine și se pune într'un castron. Se toarnă peste el oțet tare. Se acoperă vasul și se ține așa o zi și o noapte. Cu acest oțet se spală fața în fiecare seară. După 15 zile pistruele se albesc și pe urmă dispar aproape cu totul.

Sămănatul orzului

Nu e bine să se samene orzul mai mulți ani în același loc. Nu e bine nici să se schimbe locul fără nici o socoteală. Orzul se face mai bine, dacă se samnă după porumb și cartofi. Nu-i priește de loc însă după grâu de primăvară. Așadară niciodată să nu sământăm orz pe pământul, unde a fost în anul trecut orz sau grâu de primăvară, ci acolo unde a fost porumb sau cartofi.

Cum ne ferim mâinile de frig

E toamna târziu și nu peste mult va fi frig. Frigul aspru face rău mânilor. Pentruca mâinile să fie scutite de frig e bine să purtăm mănuși de lână sau de piele căptușite. Mănușile de piele fără căptușeală, nu sunt bune, fiindcă în răceală mânilor în loc să le încălzească. Mănușile strimte, iar nu sunt bune. Când se spală mâinile, trebuie șterse bine, altfel ieșind la frig creapă, se roșesc și degeră. E bine ca din când în când să se unge mâinile cu vaselină sau glicerină. Grăsimea face pielea să fie moale.

Un cloșan omoară un copil

Un doctor din Franța avea un cloșan pe care l-a îmbănzit și îl ținea în casă. Intr'o zi pleacă de acasă și el și nevasta, lăsând în casă numai copilul în vârstă de 22 zile. Cloșanul, simțindu-se singur s'a aruncat asupra copilului și a început să-l muște de mână, de buze și de limbă. Când părinții s'au întors acasă și-au găsit copilul plin de sânge. L-au dus îndată la spital, dar având răni grele, a murit.

O femeie gorilă

Gorila e o maimuță mare cât un om și foarte puternică. În Franța s'a găsit o fată, a cărei trup e acoperit pe dea'ntregul cu păr, afară de obraz, gât, mâini și picioare dela genunchi în jos. Pielea unde e păr seamănă cu pielea de gorilă.

Cărți nouă

Vină împărăția Ta. Augustiniani Asumpționști. Betuș — Doina — 1932. Format 21/14 cm., pagini 38. Preț?!

Un gând foarte bun au avut părinții călugări augustiniani asumpționști, când au scos de sub tipar această broșură. În introducerea se vorbește despre următoarele lucruri: Ce este viața călugărească? Cine a întemeiat viața călugărească? Ce rost au în zilele noastre ordurile călugărești? De ce sunt deosebite ordurile călugărești? Ordul augustinian. Urmează apoi istoria, organizația, activitatea intelectuală și activitatea socială a acestui ord. Pe urmă se

Cassa Generală de Economii

O instituție națională de economii mici — Depunerile și restituirile se fac prin oficiile postale — În atențiunea preoșilor și învățătorilor noștri

În anul 1930 s'a votat o lege pentru organizarea Casselor de economii și pentru înființarea în București a Cassei Generale de Economii.

Vechea Cassă de economie a Statului a fost reorganizată și pusă pe bază cu totul nouă, așa că astăzi corespunde intru totul scopul ei mare și nobil.

Felul cum este administrată siguranța depunerilor și plăților la cerere, au făcut din această Cassă prima instituție de încredere.

Dovadă că într'un an și jumătate depunerile au crescut cu peste 400 milioane lei.

În vizita ce au făcut la Cassa Generală de Economii din București, experții francezi au găsit nu numai o perfectă regulă, dar și un întreg sistem de organizare care i-a surprins și pentru care au felicitat călduros pe conducătorii.

Zămie se prezintă la ghișeurile Cassei Generale de Economii din București, circa 7—800 depunători, cari sunt serviți prompt și fără pierdere de vreme!

Încrederea aceasta mare este bine meritată fiindcă într'adevăr Cassa Generală de Economii poate fi considerată ca instituție model în țara noastră și comparativ cu instituțiile similare streine, una dintre cele mai moderne și bine organizată.

Printr'o convențiune încheiată cu poșta, Cassa Generală de Economii primește economii și face plăți prin 1600 oficii postale.

La oricare oficiu poștal, agenție poștală și prin factorii poștali, se primesc depunerile.

Cari sunt avantajele (înlesnirile și foloasele) oferite de Cassa Generală de Economii din București?

1. Statul garantează sumele depuse și dobânzile lor;
2. Depunerile nu pot fi oprite nici urmărute;
3. Dobânzile depunerilor până la 100.000 lei sunt scutite de orice impozit;
4. Soțiile și minorii își pot administra cum vor depunerile lor;

arată cum au venit asumpționștii în România, dându-se totdeauna și câteva informațiuni practice și un scurt indemn către tineri de a se gândi și la viața de veci.

Dacă mai adaugem că, în loc de prefață, se publică scrisoarea I. P. S. episcop Valeriu Traian dela Oradea către p. provincial Evrard dela Blaj, și că în cartea frumos și bine tipărită, pe hârtie velină, se află 11 chipuri frumoase, credem că am spus totul despre această broșură.

Toți aceia cari au gânduri serioase de a intra în cinul acestor călugări, să ceară această broșura dela Preacuvioșia Sa P. Iosif Evrard, provincialul ordului augustinianilor asumpționști din Blaj, Casa Domnului, și suntem siguri că o vor citi cu folos.

Comandați cartea de rugăciuni

Lăudați pe Domnul

dela Of. parohial român unit din Arded, j. Satu-mare. Cuprins bogat 236 pagini, format mic.

Prețul în legătură de pânză 30 Lei, legăt. de piele 60 Lei.

(103) 5-6

Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj

5 Secret absolut asupra depunerilor;
6. Ori cine poate depune pentru sine ori pentru altă persoană și poate dispune după dorință de sumele depuse. Ori câți membri într'o familie, pot avea fiecare câte un libret;

7. Soțul și soția pot condiționa ridicarea depunerilor, asigurându-și banii economisiți după cum voiesc;

8. Libretul de depunere este ca un cec la vedere; oricare oficiu poștal din țară plătește la prezentare sume până la 2000 lei.

9. Orice sumă se poate ridica din depuneri la Centrala Cassei, fără deosebire, ori când s'ar fi făcut depunerea;

10. Oficiile postale restituie sumele cari trec de 50.000 lei, în termen cel mult de 45 zile dela cererea de retragere.

Sub. 50.000 lei în termen mai scurt.

Termenele se pot micșora în cazuri de urgență.

11. Formalitățile pentru depuneri sau restituiri snt foarte rapide și cu totul simple;

12. Nu se plătesc taxe sau timbre nici la depuneri, nici la restituiri.

Costul unui libret e 5 Lei.

Cea mai mică depunere pe libret e de 50 lei.

Sub 50 lei depunerile se fac pe foi de economii cu timbre speciale.

Cassa Generală de Economii din București este o instituție publică autonomă garantată de Stat, fondată în 1881.

Dobânda de 4 1/2% scutită de impozite, egală cu 6%.

Date fiind înlesnirile, foloasele și garanția solidă pe care o dă Cassa Generală de Economii din București, îndemnăm preoșimea și dascălimea noastră să facă propagandă și să îndrumeze economiile românești la această instituție națională, cu o atât de mare încredere și bună reputație.

Calendarul dela Blaj pe 1933

Cetitorii gazetei noastre să știe că se află sub tipar și va ieși în curând

Calendarul dela Blaj pe 1933

cu material foarte bogat și felurit, pe înțelesul tuturor. Vom avea în acest calendar și o mulțime de chipuri interesante, din țară dela noi și din toată lumea.

Prețul va fi pentru toate pungile, potrivit cu lipsurile de azi

Nimeni să nu-și cumpere alt calendar, decât pe cel dela Blaj, care este o veche cunoștință a cetitorilor de prin sate.

Redactor: IULIU MAIOR.

Iubiți cititori!
Nu uitați să trimiteți prețul abonamentului la foaie!